

Rapport

Klacht

Verzoekster klaagt over het optreden van politieambtenaren van het regionale politiekorps Haaglanden op 28 juli 2006. Volgens haar was dit optreden niet professioneel en niet de-escalerend. In dit verband stelt zij:

- dat zij en haar dochter zijn weggehouden bij haar echtgenoot;
- dat zij zijn geduwd;
- dat er is gedreigd met aanhouding.

Beoordeling

Algemeen

1. Op vrijdag 28 juli 2006 kwam de echtgenoot van verzoekster omstreeks 19.45 uur op het terras bij hun woning ernstig ten val. Verzoekster belde daarop omstreeks 19.51 uur met het alarmnummer 112 waarop omstreeks 20.01 uur een ambulance ter plaatse arriveerde. Op dat moment waren ter plaatse aanwezig verzoekster, de echtgenoot van verzoekster (het slachtoffer) en de zoon van verzoekster.

Gedurende de looptijd van het onderzoek liet verzoekster de Nationale ombudsman weten dat haar echtgenoot in 2009 is overleden.

Uit onderzoek van de Nationale ombudsman naar de gebeurtenis op 28 juli 2006 is het volgende beeld ontstaan:

Terwijl de bestuurder van de ambulance, Ed., zich over de omstanders en de omgeving ontfermde, probeerde ambulanceverpleegkundige Di. zich te ontfermen over het slachtoffer en zijn situatie te stabiliseren. Het slachtoffer was inmiddels bij kennis en door de zoon van verzoekster op een stoel gezet. Verzoekster had het ambulancepersoneel kenbaar gemaakt dat zij behandelend arts was van haar echtgenoot en dat zij wilde dat haar man zou worden overgebracht naar het ziekenhuis U. en niet naar streekziekenhuis A. Verzoekster was hevig geëmotioneerd en erg luidruchtig. Op dat moment verscheen ook de dochter van verzoekster ter plaatse. Zij bezocht haar ouders die week dagelijks, om hen vanwege een eerdere val van haar vader die week te helpen en de nodige zorg te verlenen.

Kort na het arriveren van de dochter vroegen de ambulancebroeders assistentie van de politie, omdat zij de situatie ter plaatse als chaotisch en bedreigend ervoeren en ernstig werden gehinderd in het verlenen van de noodzakelijke medische zorg aan het slachtoffer. Ook was op enkele meters afstand de hond van de familie aangelijnd achter een omheining. Tijdens het hele voorval, vanaf het moment dat de ambulancebroeders in de

tuin arriveerden, stond de hond van verzoekster luid te blaffen en had deze een dreigende houding aangenomen. Omstreeks 20.10 uur verscheen ter plaatse H., politieambtenaar van het regionale politiekorps Haaglanden. Hij was belast met de noodhulp-surveillance. Na kort overleg met de ambulancebroeders verzocht H. verzoekster, haar zoon en haar dochter weg te gaan en afstand te houden van het slachtoffer en het ambulancepersoneel, om hen zo gelegenheid en ruimte te bieden het slachtoffer de nodige zorg te verlenen. De zoon van verzoekster gaf uiteindelijk gehoor aan dit verzoek. Verzoekster en haar dochter daarentegen poogden opnieuw bij het slachtoffer te komen. H. heeft hen vervolgens bij herhaling, maar tevergeefs gevraagd afstand te houden. Hij heeft verzoekster en haar dochter de doorgang tot het ambulancepersoneel en het slachtoffer versperd, door met zijn armen gespreid tussen beiden te gaan staan. Daarmee heeft H. verzoekster en haar dochter weggehouden van het slachtoffer, wat door H. ook niet wordt ontkend. Verzoekster en haar dochter probeerden meermalen H. te passeren, door zich fysiek tegen hem op te werpen. Daarbij hebben verzoekster en haar dochter zich ook verbaal tegen H. gekeerd. Om de blokkade in stand te kunnen houden, heeft H. verzoekster en haar dochter weggedan wel teruggeduwd. Bij deze confrontatie dreigde H. verzoekster met aanhouding.

Omdat H. er niet in slaagde om verzoekster en haar dochter weg te houden van het ambulancepersoneel en het slachtoffer en de ambulancebroeders door met name de dochter opnieuw ernstig werden gehinderd in hun werkzaamheden, verzocht H. versterking van collega's met voorrang. Kort daarop arriveerden vrijwel gelijktijdig de ambtenaren van het regionale politiekorps Haaglanden Ka., Vr., St., Ho., Pi., en Be. Op dat moment waren ook enkele burens van de familie op het tumult in de tuin afgekomen. Toen het verzoekster en haar dochter duidelijk werd dat het slachtoffer naar het ziekenhuis A. zou gaan, is de dochter op zoek gegaan naar alternatief vervoer, om het slachtoffer over te brengen naar het ziekenhuis U. Alternatief vervoer was snel gevonden, maar de gearriveerde politiemensen verhinderden de dochter dat zij bij haar vader kon komen. De politiemensen vormden een buffer, waardoor het slachtoffer op een brancard naar de ambulance kon worden gebracht. De ambulance reed onder politiebegeleiding naar het ziekenhuis A., waar deze om 20.20 uur arriveerde. De ambulancebroeders stonden verzoekster en haar dochter vanwege de eerdere situatie niet toe, mee te rijden in de ambulance. Daarom zijn zij met hun buurman, Ve., achter H. en de ambulance naar het ziekenhuis gereden. Aldaar aangekomen, blokkeerde H. de auto van de buurman de toegang tot de EHBO. H. liet hen naar het algemene parkeerterrein van het ziekenhuis rijden, om het ambulancepersoneel tijd en gelegenheid te bieden het slachtoffer aan het ziekenhuispersoneel over te dragen. Verzoekster en haar dochter zijn daarmee opnieuw door de politie weggehouden van het slachtoffer, wat door H. ook niet wordt ontkend.

2. Politieambtenaar H. deed 30 juli 2006 aangifte van belediging door verzoekster. Zij werd vervolgens op 12 oktober 2006 door politieambtenaren van het regionale politiekorps Haaglanden als verdachte gehoord. Bij brief van 14 december 2006 liet de officier van justitie van het parket Den Haag verzoekster weten geen strafvervolgning tegen haar in te

stellen, vanwege het ontbreken van wettig en overtuigend bewijs. Ook deed ambulancebroeder Ed. op 4 augustus 2006 aangifte tegen de dochter ter zake van bedreiging. Deze zaak werd door het Openbaar Ministerie geseponeerd, wegens het feit dat de dochter door het voorval reeds voldoende zou zijn gestraft.

3. Verzoekster kon zich niet vinden in de gang van zaken op de bewuste dag en diende op 1 december 2006, schriftelijk aangevuld op 24 januari 2007, een klacht in bij de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden. Verzoekster klaagde over het in haar ogen ontbreken van professionaliteit en deskundigheid van het optreden van politieambtenaar H. alsmede van alle op 28 juli 2006 aanwezige politieambtenaren van het regionale politiekorps Haaglanden. De korpsbeheerder schortte de behandeling van de klacht op, vanwege het strafrechtelijk onderzoek dat tegen verzoekster liep. Nadat de officier de strafzaak tegen verzoekster sepondeerde, werd haar klacht op 13 januari 2007 in behandeling genomen.

4. Op verzoek van verzoekster behandelde de korpsbeheerder de klacht volgens de formele procedure en vond er geen informele behandeling plaats. Op 29 mei 2007 vond de hoorzitting van de Onafhankelijke Commissie voor klachten tegen politie Haaglanden (hierna: de Commissie) plaats. De Commissie adviseerde de korpsbeheerder bij brief van 20 juni 2007 de klacht met betrekking tot het klachtelement deskundigheid en professionaliteit van politieambtenaar H., niet gegrond te verklaren. De korpsbeheerder liet verzoekster bij brief van 21 juni 2007 weten de klacht overeenkomstig dit advies niet gegrond te verklaren. De korpsbeheerder oordeelde dat H. op basis van zijn inschatting van de situatie en de handelwijze van de ambulancemedewerkers correct had gehandeld.

5. Verzoekster kon zich niet vinden in het oordeel van de korpsbeheerder en richtte zich op 29 mei 2008 tot de Nationale ombudsman. Verzoekster verzocht de Nationale ombudsman een onderzoek in te stellen naar haar klachten.

Verzoekster diende bij de GGD Den Haag tevens een klacht in tegen de betrokken ambulancemedewerkers. De klacht werd ongegrond verklaard, waarop verzoekster zich wendde tot de gemeentelijke ombudsman van Den Haag. De klachtbehandeling bij de Nationale ombudsman beperkt zich tot de klacht van verzoekster over het optreden van politieambtenaren van het regionale politiekorps Haaglanden.

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt erover dat politieambtenaar H. en de later gearriveerde politieambtenaren haar en haar dochter weghielden van haar echtgenoot c.q. vader. Voorts klaagt verzoekster erover dat zij en haar dochter zijn geduwd en dat is bedreigd met aanhouding.

2. Verzoekster, die verklaarde van beroep arts/internist te zijn, liet weten dat haar echtgenoot ziek was en reeds voor het onderhavige ongeval, diverse herseninfarcten had gehad. Enkele dagen voor het onderhavige incident was hij in huis ook al ten val gekomen. Daarbij had hij letsel opgelopen, waaronder een gebroken neus. Na dit ongeval is hij per taxi naar het ziekenhuis overgebracht. Verzoekster gaf aan in dergelijke gevallen de voorkeur te geven aan eigen vervoer, omdat ze dan naar het ziekenhuis van haar keuze kan rijden en ziekenhuizen patiënten dan niet weigeren. Verzoekster zag hier ditmaal van af, omdat het slachtoffer buiten bewustzijn was geraakt en bloedingen had. Verzoekster belde daarop in paniek en hevig geëmotioneerd met het alarmnummer 112. Dit gesprek verliep volgens verzoekster niet soepel. De GGD dreigde niet te komen, wanneer ze niet rustig werd.

2.1. Verzoekster verklaarde dat de ambulancebroeders die later arriveerden geen respect toonden voor haar als arts. Verzoekster ergerde zich aan de houding van de ambulancebroeders, omdat ze erg langzaam handelden en in feite niets deden. Door hun optreden had verzoekster vanaf het begin al het gevoel dat het fout zou gaan. Daarnaast gingen ze niet juist en deskundig met haar echtgenoot om. De ambulancebroeders leken zich vooral druk te maken om de hond, die hevig tekeer ging, terwijl verzoekster hen had gezegd dat ze niet bang voor de hond hoefden te zijn. Door de manier waarop de ambulancebroeders het slachtoffer behandelden, werd verzoekster emotioneel en wanhopig. Ze was zichzelf niet goed de baas, nu haar echtgenoot dringend medische hulp nodig had.

2.2. Toen korte tijd later verzoeksters dochter in de tuin arriveerde, ontstond onenigheid met de ambulancebroeders. De dochter merkte dat haar moeder zich heel druk maakte. De dochter liet weten dat dit haar op haar beurt heel bang maakte, omdat haar moeder hartpatiënt is en een aneurysma in haar nek heeft. Een potentieel dodelijke plek, als het aneurysma knapt. De dochter verklaarde meerdere pogingen te hebben ondernomen haar moeder rustig te krijgen. Ze sprak daarbij in het Tsjechisch met haar.

2.3. Toen H. vervolgens arriveerde, stuurde hij verzoekster zonder pardon weg van haar echtgenoot en het ambulancepersoneel, voordat zij ook maar iets tegen H. kon zeggen, aldus verzoekster. Dit terwijl haar echtgenoot om haar riep. Nog steeds erg emotioneel en in paniek vroeg ze H. naar haar echtgenoot te mogen gaan om hem te helpen. De dochter liet weten zelf diverse malen aan H. te hebben gevraagd de informatie van haar moeder over de medische achtergrond van het slachtoffer mee te nemen. H. was echter onvermurwbaar en duwde verzoekster en haar dochter richting het grasveld. Daarbij zei H. herhaaldelijk tegen hen dat wanneer ze niet op het afstand zouden blijven, ze naar de gevangenis zouden gaan. Verzoekster vond het erg vervelend dat H. haar niet vertelde waarom zij niet naar haar man toe mocht, ondanks dat ze daarnaar vroeg. Ze heeft H. echter niet beledigd. Door de opstelling van H. escaleerde de situatie en kwam het tot een woordenwisseling tussen haar dochter en H., aldus de lezing van verzoekster. De dochter verklaarde later dat ze zich kon voorstellen dat zij in haar boosheid en enorme gevoel van

machteloosheid hele nare dingen tegen H. had gezegd. Ze gaf aan dat ze dit had gezegd om bij haar vader te kunnen komen en H. het besef te geven wat hij met zijn opstelling aanrichtte. Verzoekster merkte hieromtrent op dat H. over de vermeende bedreiging van hem door haar dochter wisselend en verschillend heeft verklaard, nu hij in het proces-verbaal van aangifte van bedreiging sterke uitspraken over verbaal geweld aan haar dochter toedichtte, terwijl H. later bij de hoorzitting van de klachtencommissie niet meer precies wist wat verzoekster en of haar dochter exact tegen hem hadden gezegd. Verzoekster had de indruk had dat H. door gebrek aan ervaring en psychologisch inzicht niet goed wist wat hij met de hele situatie aan moest. Verzoekster verklaarde dat zij en haar dochter op dat moment in een shocktoestand verkeerden. In plaats van verzoekster en haar dochter gerust te stellen en te helpen, hield H. hen weg van het slachtoffer. Verzoekster en haar familie kregen sterk de indruk dat H. zich in zijn functie wilde bewijzen. De dochter bestempelde de sfeer tijdens het hele voorval later als agressief en onbeschoft.

2.4. Dat H. uiteindelijk assistentie van collega's verzocht, achtte verzoekster volstrekt onrecht. Ze begreep niet waarom er zoveel politiemensen ter plaatse kwamen en waar dit machtsvertoon voor nodig was. Volgens verzoekster en haar familie was er helemaal geen probleem. Haar gedrag en dat van haar familie gaven in ieder geval geen aanleiding voor het invoeren van de politieassistentie door het ambulancepersoneel en later ook door H. De handelingen van de ambulancebroeders en het inschakelen van de politieversterking, naar verzoekster later begreep vanwege de aanwezigheid van de hond op het erf en de later gearriveerde burens, deden de situatie juist onnodig escaleren.

3. De korpsbeheerder verklaarde de klacht van verzoekster in zijn reactie van 18 september 2008 niet gegrond. De korpsbeheerder gaf aan dat het juist was dat H. verzoekster en haar dochter weghield van haar echtgenoot cq vader. Het agressieve, beledigende en bedreigende gedrag van verzoekster en haar dochter gaven alle aanleiding voor het opwerpen van een blokkade tussen verzoekster en haar dochter enerzijds en het slachtoffer en de ambulancebroeders anderzijds. De korpsbeheerder was voorts van mening dat verzoekster pogingen ondernam om deze blokkade te doorbreken, om welke reden afwerende bewegingen van H. niet ondenkbeeldig waren. Voorts achtte de korpsbeheerder het op zijn plaats dat werd bedreigd met aanhouding, gezien de scheldkanonnades, beledigingen, doodsbedreigingen en agressie richting het hulpverlenende personeel en de aanwezige politieambtenaren.

Uit de informatie van de politie bleek het volgende.

3.1. Ambulancebroeders Ed. en Di. verklaarden dat verzoekster hen bij aankomst luid schreeuwend en krijsend tegemoet kwam. Verzoekster was hysterisch en gaf geen antwoord op de vraag waarom ze naar het ziekenhuis U. wilde. De aanwezigheid van de luid blaffende hond ervoer Di., zelf ook hondenbezitter, als bedreigend. Op een zeker moment stond de dochter bij hen. Ook zij stond hard te schreeuwen. Het slachtoffer werd

onrustig door het tumult. Ed. en Di. verzochten politieassistentie. Toen politieambtenaar H. arriveerde, informeerde Ed. hem over de situatie. Ed. zag dat H. de familie beleefd tot kalmte probeerde te manen. Verzoekster en haar dochter werden echter niet rustiger, ondanks dat H. beleefd en netjes bleef, aldus Ed. Hij zag dat H. vervolgens om versterking verzocht, omdat het niet rustiger werd. Verzoekster en haar dochter liepen vervolgens op Ed. en Di. af. De dochter wilde Ed. wegduwen, maar Ed. hield haar tegen en duwde haar terug, waarbij zij hem opnieuw bedreigde. Ed. zag dat verzoekster en haar dochter zich vervolgens weer tegen H. keerden. Ed. beschreef de situatie als een chaos. Eerst met hulp van de gearriveerde politieambtenaren konden de ambulancebroeders het slachtoffer overbrengen naar de ambulance. Di. vertelde het slachtoffer en de familie dat ze zo snel mogelijk naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis, te weten ziekenhuis A. zouden gaan en niet naar het ziekenhuis U., omdat hij door de hele situatie het slachtoffer niet de benodigde medische zorg had kunnen verlenen.

3.2. H. verklaarde, dat toen hij ter plaats arriveerde, de hevig geëmotioneerde verzoekster en haar dochter hem direct tegemoet kwamen. Verzoekster eiste van de GGD vervoer naar het ziekenhuis U. en verlangde van H. dat hij dit ging regelen. Ook liet ze weten dat zij pertinent niet wilde dat haar man naar het ziekenhuis A. zou worden overgebracht. Het ambulancepersoneel vertelde H. dat zij het slachtoffer eerst wilden beoordelen, alvorens hem over te brengen naar een ziekenhuis, maar dat de familie daar niet mee akkoord ging en wilde bepalen wat de ambulancebroeders moesten doen. De familie drong zich daarbij continu op aan de ambulancebroeders. Ed. vertelde H. dat zij zelfs bij het slachtoffer waren weggeduwd door verzoekster en haar dochter.

3.3. H. vroeg de drie aanwezige familieleden daarop afstand te houden. Verzoekster en haar dochter gaven hieraan geen gehoor en begonnen nu tegen H. te schreeuwen, waarbij zij beledigende opmerkingen maakten. H. wilde hun uitleg geven over de werkwijze, maar dit was tegen dovemansoren. H. probeerde tevergeefs te voorkomen dat verzoekster en haar dochter bij het slachtoffer konden komen, door met zijn lichaam de doorgang te versperren. Daarbij zag en voelde hij dat verzoekster tegen hem aanliep en zich met haar lichaamsgewicht wilde doordrukken. H. gaf aan dat verzoekster daarbij riep: "Ik ben internist, als jullie niet luisteren, dan gaat mijn man binnen enkele minuten dood. Wat snappen jullie ervan. Jullie moeten gewoon luisteren. Ik heb mijn man behandeld. Ik weet wat er met hem is. Idioot, ga weg!", of woorden van dergelijke strekking. De dochter van verzoekster liep vervolgens om H. heen en duwde de ambulancebroeders van het slachtoffer weg. H. leidde haar hierop weg, waarbij zij H. en het ambulancepersoneel onafgebroken uitschold en H. ook meermalen bedreigde. Op een afstand, die H. als bedreigend ervoer zei ze tegen H: "Als ik nu een pistool had, dan zou ik je door je hoofd schieten. Jullie zijn allemaal eikels. Jullie weten niets. Als mijn vader dood gaat, dan ben jij persoonlijk verantwoordelijk," of woorden van dergelijke strekking. Ook liet H. weten dat er gedurende het voorval continu een hond heeft staan blaffen. H. verklaarde dat verzoekster zei dat de hond lief was, maar tegen mensen als H. zeer agressief was en hem

gemakkelijk iets aan zou doen. H. liet verzoekster weten haar aan te kunnen houden, wanneer zij geen afstand zou houden van de ambulancemedewerkers en het slachtoffer. H. zag daar van af, gezien de emotionele situatie waarin de familie verkeerde en verzocht de meldkamer versterking te sturen.

4. Politieambtenaar Vr. verklaarde dat hij bij aankomst op rustige wijze aan verzoekster en haar dochter probeerde uit te leggen dat hij en zijn collega's hun uiterste best deden voor het slachtoffer en dat verzoekster en haar dochter de GGD hun werk moesten laten doen. Vr. geleidde hen vervolgens uit de tuin, naar de ambulance. Daarbij zijn door de dochter de nodige beledigende uitlatingen richting Vr. gemaakt. Politieambtenaar Ho. verklaarde dat hij even daarvoor zag dat verzoekster al schreeuwend door middel van lichaamsbewegingen probeerde voorbij de politiemensen te komen op het moment dat de ambulancebroeders hulpverlening boden aan het slachtoffer. Ho. verklaarde voorts dat de dochter zich erg hinderlijk gedroeg en denigrerende en beledigende opmerkingen maakte richting zijn collega's. Ho. verklaarde dat de dochter richting de politieambtenaren zei: "Jullie simpele zielen met jullie mavo-tje". Zij ging vervolgens in het looppad staan waar de ambulancebroeders met de brancard langs moesten richting de ambulance. Pi. en Be. verklaarden dat de dochter probeerde door het cordon heen te breken dat de politiemensen hadden gevormd, om zo bij haar vader op de brancard te kunnen komen. Ho. nam waar dat zij toen door een collega met kracht naar achter is geduwd, waarbij de dochter de diverse verwensingen uitte richting deze collega.

II. Beoordeling

5. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen. Dit vereiste impliceert dat een politieambtenaar die in het kader van de algemene politietaak ambulancepersoneel te hulp schiet, op basis van zorgvuldige inschattingen van de situatie handelt, en daarbij zoveel mogelijk rekening houdt met de belangen van betrokkenen.

5.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 2 van de Politiewet 1993 (zie achtergrond onder 1.) is het de taak van de politie om de rechtsorde te handhaven en hulp te verlenen aan hen die deze behoeven. Politieambtenaar H. is in het kader van hulpverlening ter plaatse gekomen. Uit de verklaringen van verzoekster, haar dochter en het ambulancepersoneel komt naar het oordeel van de Nationale ombudsman duidelijk naar voren dat reeds voordat H. ter plaatse arriveerde, sprake was van een emotioneel zeer beladen en chaotische situatie. Het ambulancepersoneel werd ernstig gehinderd in het verlenen van de noodzakelijke medische hulp, mede omdat verzoekster van de GGD gedaan wilde krijgen dat zij haar echtgenoot direct zouden overbrengen naar het ziekenhuis U. Hoewel de Nationale ombudsman er begrip voor kan opbrengen dat verzoekster en haar familie zich in een emotionele en moeilijke situatie bevonden, acht de Nationale ombudsman het aannemelijk dat het gedrag en de opstelling van verzoekster en haar dochter in grote mate

debet is geweest aan het escaleren van deze situatie. Voorts is van belang dat verzoekster en haar dochter verklaarden ten tijde van het gebeuren in een shocktoestand te verkeren.

5.2. De Nationale ombudsman acht het aannemelijk dat H. na overleg met het ambulancepersoneel meermalen op beleefde en rustige wijze heeft geprobeerd verzoekster en haar dochter afstand te doen nemen en tot kalmte te manen. Dit wordt bevestigd door de verklaring van ambulancebroeder Ed. Voorts acht de Nationale ombudsman het aannemelijk dat H. verzoekster en haar dochter, onder aanvoering van redenen, verzocht afstand te houden. Dat verzoekster betwist dat H. heeft aangegeven waarom zij en haar dochter afstand moesten houden, overtuigt de Nationale ombudsman niet. Het is immers zeer wel denkbaar dat de uitleg van H. door de emotionele toestand van verzoekster en haar dochter niet goed is aangekomen.

5.3. Als enige politieambtenaar ter plaatse, slaagde H. er echter niet in om verzoekster en haar dochter te kalmeren en hen vervolgens ervan te overtuigen de ambulancebroeders hun werk te laten doen. Zelfs het opwerpen van een blokkade, door met zijn lichaam de doorgang naar het slachtoffer te blokkeren, bleek vruchteloos. Niet ter discussie staat dat H. verzoekster en haar dochter in de tuin bij hun woning en later ook bij de toegang tot de afdeling Eerste Hulp van het ziekenhuis A. heeft weggehouden van het slachtoffer. De Nationale ombudsman realiseert zich dat dit het gevoel van onmacht bij verzoekster en haar dochter moet hebben vergroot. Immers werd niet alleen de afstand vergroot tussen hen en het slachtoffer, terwijl verzoekster verklaarde dat hij om haar riep, ook werd hun de mogelijkheid ontnomen het slachtoffer naar eigen inzicht te helpen, dan wel over te brengen naar het ziekenhuis U. De Nationale ombudsman is echter van oordeel dat H. een juiste afweging heeft gemaakt. De noodzaak voor het ambulancepersoneel om onbelemmerd eerste hulp te kunnen verlenen aan het slachtoffer en het gedrag van verzoekster en haar dochter en de toestand waarin zij beiden verkeerden, boden H. geen andere keuze dan verzoekster en haar dochter weg te houden van het ambulancepersoneel en het slachtoffer. Het weghouden van verzoekster en haar dochter levert geen strijd op met het vereiste van professionaliteit.

De gedraging is op dit punt behoorlijk.

5.4 De Nationale ombudsman acht vervolgens aannemelijk dat er met name door de dochter tegen H. daarop beledigende, kwetsende en bedreigende taal is geuit en dat op meerdere verzoeken van zijn kant om afstand te houden, door verzoekster en haar dochter geen gehoor is gegeven. In plaats daarvan probeerde verzoekster bij het slachtoffer te komen, door tegen H. aan te lopen en hem aan de kant te duwen. Dat H. verzoekster bij dat contact daarop weg- dan wel terugduwde, om afstand tot het ambulancepersoneel te bewaren, staat voldoende vast. Dat ook de dochter is weggeduwd, toen zij later opnieuw bij haar vader probeerde te komen, acht de Nationale ombudsman aannemelijk op basis van de verklaring van politieambtenaar Ho. Nu verzoekster en haar dochter zelf aanleiding hebben gegeven voor de omstandigheid dat H. en zijn collega's afwerende en

wegduwende bewegingen moesten maken, teneinde het ambulance personeel gelegenheid en ruimte te bieden het slachtoffer van medische hulp te voorzien en over te brengen naar de ambulance, concludeert de Nationale ombudsman dat dit politieoptreden niet in strijd is met het vereiste van professionaliteit.

De gedraging is op dit punt behoorlijk.

5.5 Verzoekster klaagt voorts dat door H. is bedreigd met aanhouden. De Nationale ombudsman merkt daaromtrent het volgende op. H. had verzoekster en haar dochter kunnen aanhouden in verband met de beledigingen en bedreigingen die zij jegens hem uitten. Ook kon H. hen aanhouden op grond van artikel 184 lid 1 tweede zinsnede Wetboek van Strafrecht, gezien het feit dat verzoekster en haar dochter hem onophoudelijk beletten in het verlenen van hulp aan de ambulancebroeders. Al met al kan worden aangenomen dat er voldoende juridische grondslag was om tot de aanhouding van verzoekster en haar dochter over te gaan. Dit deed H. echter niet. De Nationale ombudsman acht het niet onbehoorlijk dat H. onder de gegeven omstandigheden uiteindelijk heeft bedreigd met aanhouden. Hij heeft het echter slechts bij aankondigingen gelaten, omdat hij beseftte dat de familie zich in een zeer emotionele situatie bevond. Door verzoekster en haar dochter niet aan te houden, maar om versterking van collega's met voorrang te verzoeken, is de Nationale ombudsman van oordeel dat H. voor de minst bezwarende oplossing heeft gekozen. De onrust en emotie die met een aanhouding gepaard kunnen gaan, had de situatie, ook voor het slachtoffer, die zich immers al druk maakte door de hectiek ter plaatste, temeer kunnen verslechteren en doen escaleren. De Nationale ombudsman is zich ervan bewust dat het arriveren van de door H. ingeroepen assistentie het gevoel van machteloosheid bij verzoekster en haar dochter mogelijk nog meer heeft versterkt. Het belang van het bieden van hulp aan het ambulancepersoneel en daarmee aan het slachtoffer door de politie, acht de Nationale ombudsman in deze situatie echter bovengeschiedt. Het dreigen met aanhouding door H. levert geen strijd op met het vereiste van professionaliteit.

De gedraging is op dit punt behoorlijk.

6. Alles overziend komt de Nationale ombudsman tot de conclusie dat het politieoptreden niet onprofessioneel en onnodig escalerend was, waardoor niet in strijd is gehandeld met het vereiste van professionaliteit. De Nationale ombudsman realiseert zich daarbij dat de gebeurtenis op 28 juli 2006 op het leven van verzoekster en haar familie een grote impact heeft (gehad). Er was sprake van een emotioneel zeer beladen situatie voor verzoekster en haar familie, waarbij de gezondheidstoestand van de echtgenoot van verzoekster op het spel stond. Dat doet aan deze conclusie niet af.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden te

's-Gravenhage, is niet gegrond.

Onderzoek

Op 29 mei 2008 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw O. te L., met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden, werd een onderzoek ingesteld.

Om verzoekster de gelegenheid te bieden haar klachten nader toe te lichten, vond er op 2 juli 2008 een intakegesprek plaats op het Bureau van de Nationale ombudsman met verzoekster en haar dochter

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen het regionale politiekorps Haaglanden en verzoekster de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

In het kader van het onderzoek werd betrokkenen verzocht op de bevindingen te reageren. De korpsbeheerder en politieambtenaar H. lieten weten akkoord te gaan met de bevindingen. De reactie van verzoekster gaf aanleiding de bevindingen op een enkel punt aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie.

Klacht van verzoekster van 1 december 2006, schriftelijk aangevuld op 24 januari 2007 gericht aan de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden.

Verslag van de in het kader van de interne klachtprocedure gehouden hoorzitting op 29 mei 2007.

Advies van 20 juni 2007 van de Onafhankelijk commissie voor klachten tegen politie Haaglanden aan de korpsbeheerder.

Brief van 21 juni 2007 van de korpsbeheerder waarin verzoekster wordt meegedeeld dat haar klacht niet gegrond wordt geacht.

Verzoekschrift van 29 mei 2008 gericht aan de Nationale ombudsman.

Standpunt van 18 september 2008 van de korpsbeheerder gericht aan de Nationale ombudsman, met bijlagen, waaronder de volgende stukken:

mutatieformulier van 28 juli 2006;

processen-verbaal van bevindingen van 6 betrokken politieambtenaren van 29 juli 2006, 10 en 16 augustus 2006;

proces-verbaal van aangifte van bedreiging van 8 augustus 2006;

proces-verbaal van aangifte van belediging van 30 juli 2006;

proces-verbaal van verhoor verdachte (de dochter van verzoekster) van 9 augustus 2006;

proces-verbaal van verhoor verdachte (verzoekster) van 12 oktober 2006.

Reactie van 24 november 2008 van verzoekster op het standpunt van de korpsbeheerder.

Reactie van 24 oktober 2009 van verzoekster op het verslag van bevindingen.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Politiewet 1993

Artikel 2

"De politie heeft tot taak in ondergeschiktheid aan het bevoegde gezag en in overeenstemming met de geldende rechtsregels te zorgen voor de daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde en het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven."

Wetboek van Strafrecht

Artikel 184, eerste lid

"Hij die opzettelijk niet voldoet aan een bevel of vordering, krachtens wettelijk voorschrift gedaan door een ambtenaar met uitoefening van enig toezicht belast of door een

ambtenaar belast met of bevoegd verklaard tot het opsporen of onderzoeken van strafbare feiten, alsmede hij die opzettelijk enige handeling, door een van die ambtenaren ondernomen ter uitvoering van enig wettelijk voorschrift, belet, belemmert of verijdelt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste 3 maanden of geldboete van tweede categorie".